

[Kirkeministeren]

om at ændre liturgien, og spørgsmålet kommer overhovedet kun til afgørelse, hvis han formelt tager initiativet. Han har også vetoret, og den beholder han, så det er vel meget rimeligt, at han ikke smutter over på den side, hvor lægfolkene på menighedens vegne skal acceptere, at præsten ændrer gudstjenesteformen og selv kan være bestemmende for, om flertallet vil acceptere hans eget forslag eller ikke. Det er vel meget rimeligt og meget konsekvent og i virkeligheden en understregning af præstens eneansvar som forkynder, en fastholden af forkynderembedet. Jeg synes, det er logisk at drage denne skelnen.

Med hensyn til samarbejdskapitlet vil jeg sige, at fru Birthe Rønn Hornbech nok var den mest kritiske, i hvert fald med det mest kritiske, men samtidig muntre og som sædvanlig kampklare tonefald. Jeg vil indledningsvis sige, at med hensyn til kapitlet om samarbejde mellem menighedsråd er det ikke en opfindelse, der er gjort med dette forslag. Det er en ændring, der kom ind på et tidspunkt, hvor fru Birthe Rønn Hornbech var medlem af et regeringsparti, og jeg går derfor ud fra, at fru Birthe Rønn Hornbech i hvert fald tidligere har stået bag det. Forslagets hensigt var i hvert fald ifølge den daværende kirkeminister at fremme nogle frihedsgrader for menighedsrådene, og det har vi altså ikke følt trang til at ændre; navnlig da man rundt omkring i menighedsrådene siger, at man gerne vil have friere tøjler.

Så siger fru Birthe Rønn Hornbech, at hun faktisk vil prøve at trænge ind til ministerens inderste tanker om folkekirke og stat og den slags, og jeg vil godt sige, at det er ret kontant afgjort i virkeligheden. Som alle andre, der kommer ind i denne høje forsamling – hvad enten de kommer ind ad fordøren efter et valg eller lister ind gennem bagdøren, som jeg gjorde – må man indledningsvis underskrive et løfte om at overholde grundloven, hvor der står, at den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke og som sådan understøttes af staten, så det må jeg jo prøve at leve op til.

For det første er det altså en folkekirke og ikke en statskirke, og heri ligger jo, at den understøttes af staten, men ikke drives af staten. Det tror jeg at fru Birthe Rønn Hornbech og jeg er helt enige om. For det andet er det en evangelisk-luthersk kirke og ikke en tilfældig, uforpligtet offentlig religionsanstalt. Det tror

jeg også fru Birthe Rønn Hornbech og jeg er fuldstændig enige om, og jeg kan forsikre for, at der ikke i de foreliggende forslag – hverken det ene eller det andet – ligger noget som helst ønske om eller tendens til at fremme bureaukratisering, centralstyring eller statskirketilbøjeligheder.

Men det er nu engang sådan, at når man har et meget decentralt system, som man ønsker at give store frihedsgrader, og som ikke selv råder over professionel administration, kan det måske lejlighedsvis være nødvendigt at regelsætte lidt længere ud, end man behøvede at gøre, hvis man havde at gøre med professionelt styrede enheder i den almindelige offentlige administration i kommuner og amter. Vi har prøvet at skrive en klar tekst, som er let forståelig og ligetil at administrere efter.

Men jeg kan berolige fru Birthe Rønn Hornbech med, at jeg er stærkt bundet til folkekirketanken, og jeg vil endda sige, som jeg sagde ved min overtagelse af embedet – det kan være, hr. Torben Rechendorff, der står og smiler dernede, kan huske det – at jeg opfatter folkekirken som et syndigt rod med et vist system i. Jeg tror, det er væsentligt at holde fast i, at det er syndigt og aldrig bliver komplet og fuldkomment, som fru Birthe Rønn Hornbech jo egentlig også sagde i sit indlæg, og vi skal ikke forsøge at gøre det. Uden rod, intet liv, kunne man sige, med den dobbeltbetydning, ordet også har. Men der skal jo være et vist system i galskaben, for at folk kan finde rundt i det, og det er såmænd bare det, vi prøver at lave, for et vist system giver nu en lidt større tryghed.

Dernæst var fru Hanne Thanning Jacobsen inde på, om man ikke for ligesom at markere, hvad det er, vi vil, og hvad det er, vi står for i folkekirken, og som jo i virkeligheden næsten hele Folketinget er enigt om og står bag, skulle trække menighedsrådsløftet frem i formålsparagraffen. Det vil jeg da gerne overveje – sammen med andre – og det synes jeg man skal overveje i udvalget.

Men jeg forstår ikke helt fru Hanne Thanning Jacobsens betænkeligheder med hensyn til indskrænkningerne i stemmeretten, men lad os tage diskussionen om det. Jeg mener, vi har fundet et meget godt snit, som holder det for sig, som bør være for sig, men som respekterer det brede ønske om at holde præsten som stemmeberettiget medlem generelt.